

Dániel könyve – Hatvannégyes szám

A prófécia feltárása: 2001. szeptember 11 összefüggése a pecsételéssel idejével, a késői esővel és Krisztus végső munkájával

Jeff Pippenger
2024-01-28

Az utóbbi cikkekben az Írás Lelkének néhány olyan szakaszára hivatkoztunk, amelyek egy időszakot jelölnek meg 2001. szeptember 11-étől addig, amíg Mihály felkel, és az emberi kegyelmi idő lezárul. Ezen időszak alatt van néhány prófétai szemléltetés, amelyek Krisztusnak a Szentek Szentjében végzett végső munkáját azonosítják.

Krisztusnak a szentélyben végzett munkáját Dániel nyolcadik fejezetének Ulai folyóról szóló látomása ábrázolja, és White testvérnő tudtunkra adta, hogy az Ulai folyóról szóló látomás most van a beteljesedés folyamatában. A mennyei szentélyben véghezvitt végső munka, amely most a beteljesedés folyamatában van, különféle prófétai kifejezésekkel van ábrázolva. Ábrázolva van többek között a prófétai bemutatások között mint a pecsételéssel ideje, a késői eső, az üdvösség lezáró munkája és a templom megtisztítása. Fontos ezeket a kifejezéseket együvé hozni, és egyúttal a megfelelő történelmi összefüggésükbe is helyezni.

„Abban az időben, miközben az üdvösség munkája a befejezéséhez közeledik, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek haragudni fognak, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és felkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor kiöntetik az utolsó hét csapás.” Early Writings, 85.

A „harmadik angyal munkája” egyben „az üdvösség munkája” is, amely felkészíti „a szenteket, hogy megállhassanak abban az időszakban, amikor kiöntetnek a hét utolsó csapás”.

A nemzetek megharagudtak, de eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és hogy jutalmat adj szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és azoknak, akik félik a te nevedet, kicsinyeknek és nagyoknak; és hogy elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják. Jelenések 11:18.

A nemzetek még a kegyelmi idő lezárulta előtt haragra gerjednek (amikor Isten haragja kitöltetik), ám amikor a nemzetek haragra gerjednek, egyúttal „vissza is vannak tartva”. Az az „idő”, amikor a nemzetek haragra gerjednek, az üdvösség befejező munkájának kezdetét jelöli, és az üdvösség befejező munkája Isten népének elpecsételése.

„Isten igaz népe, akik szívükön viselik az Úr művének ügyét és a lelkek üdvösségét, a bűnt mindig annak valóságos, bűnös természetében fogják szemlélni. Mindig a hűséges és egyenes bánásmód oldalán állnak majd azokkal a bűnökkel szemben, amelyek oly könnyen körülveszik Isten népét. Különösen az egyházért végzett befejező munkában, a száznegyvennégyezer megpecsételésének idején, akik hibátlanul fognak megállni Isten trónja előtt, fogják a

legmélyebben érezni Isten magát népének valló népének vétkeit. Ezt szemléletes erővel tárja elének a próféta példázata az utolsó munkáról, a férfiak alakjában, akiknek mindegyike öldöklő fegyvert tartott a kezében. Egy férfi közöttük gyorsan volt öltözve, és írói tintatartó volt az oldalán. 'És monda neki az Úr: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén is, és tégy jegyet azoknak az embereknek homlokára, akik sóhajtának és jajgatnak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket annak közepette cseleksenek.'” Bizonyágtételek, 3. kötet, 266.

A nemzetek vissza vannak tartva, hogy meg ne akadályozzák a száznegyvennégyezer elpecsételését. A Jelenések könyve hetedik fejezetében a haragos nemzetek, amelyek vissza vannak tartva, négy szélként vannak ábrázolva, amelyeket ugyanezen időszak alatt tartanak vissza, és ez az idő kifejezetten időszakként van meghatározva.

„Sátán most ebben az elpecsételés idejében minden eszközt felhasznál, hogy Isten népének elméjét elfordítsa a jelenvaló igazságtól, és ingadozásra készítse őket. Láttam egy oltalmat, amelyet Isten von népe fölé, hogy megvédje őket a nyomorúság idején; és minden léleknek, aki szilárdan állt az igazság mellett és tiszta szívé volt, a Mindenható oltalmával kellett befedtetnie magát.”

„Sátán tudta ezt, és hatalmas erővel munkálkodott azon, hogy amennyire csak lehetséges, minél több ember elméjét ingadozóvá és a igazsággal kapcsolatban bizonytalanná tegye. ...”

„Láttam, hogy Sátán e módokon munkálkodott, hogy Isten népét elterelje, megcsalja és elvonja, éppen most, e megpecsételés idején. Láttam némelyeket, akik nem álltak rendíthetetlenül a jelenvaló igazság mellett. Térdük reszketett, lábuk megcsúszott, mert nem álltak szilárdan az igazságon, és a Mindenható Isten fedezete nem borulhatott rájuk, amíg így reszkettek.”

„Sátán minden fortélyát latba vetette, hogy ott tartsa őket, ahol voltak, míg a megpecsételés véget nem ér, míg a takaró rá nem borul Isten népére, és ők menedék nélkül nem maradnak Isten izzó haragjával szemben, a hét utolsó csapás idején. Isten már elkezdte ezt a takarót ráborítani az Ő népére, és hamarosan ráborul mindazokra, akiknek oltalmuk lesz a mészárlás napján. Isten hatalommal fog munkálkodni népéért; és Sátánnak is megengedtetik, hogy munkálkodjék.” Early Writings, 43, 44.

White testvér ezeket a szavakat 1851-ben írta, öt évvel azelőtt, hogy Isten népe belépett a laodiceai állapotba, és a „hétszer” megnövekedett világosságának elutasításával késleltette a megpecsételés folyamatát. Az a világosság megnövelte volna, és be is fejezte volna Istennek azt a munkáját, hogy népét befedje a hét utolsó csapás előtt. Ehelyett Isten népe fellázadt, és arra rendeltetett, hogy Laodicea pusztájában vándoroljon, amint azt az ősi Izráel lázadása és pusztai vándorlása előképezte. Hányan léptek be az Ígért Földjére az ősi Izráel lázadói közül? A Biblia melyik szakasza, vagy a Prófétaság Lelke nevez meg bármely laodiceait, aki üdvözülni fog? A válasz: „Senki!”, mert egy laodiceai éppoly elveszett, mint az ősi Izráel azon tagjai, akik a pusztában haltak meg.

A száznegyvennégyezer elpecsételése egy időszak, és akkor veszi kezdetét, amikor a négy angyal visszatartja a négy szelet, ami egyben az az idő is, amikor a nemzetek megharagszanak, mégis

féken vannak tartva. Az elpecsételés ideje alatt Isten előkészíti népét arra, hogy megálljon a hét utolsó csapás idején, és ezt az előkészületet úgy ábrázolja az Írás, mint amikor „fedelet” von népe fölé; ugyanakkor úgy is ábrázolja, mint az üdvösség munkájának befejezését és a harmadik angyal munkájának befejezését. Az az előkészület, amelyet mindezek a szemléltetések ábrázolnak, a „jelenvaló igazság” elfogadásán alapul.

Akik nem állnak meg „szilárdan a jelenvaló igazság mellett”, azok voltak azok, akik „ingadoztak”, mert értelmük nem a „jelenvaló igazságra” összpontosult. Azt írja, hogy „láttam némelyeket, akik nem álltak szilárdan a jelenvaló igazság mellett. Térdük remegett, és lábuk megcsúszott, mert nem álltak erősen az igazságon, és a Mindenható Isten fedezete nem borulhatott rájuk, amíg így reszkettek.”

A „jelenvaló igazság” az, ami a „befedezést” nyújtja, és a „befedezés” egyúttal úgy is van ábrázolva, mint az „Isten pecsétje”. Az „Isten pecsétjét” előképezte a vér, amely befedte a héberek ajtóit, s lehetővé tette, hogy a pusztító angyal elkerülje azokat a házakat, amelyeknek ajtaja a vérrel volt „befedezve”. A „befedezés” a „megpecsételés”, és a „megpecsételés” a „jelenvaló igazság” által megy végbe.

Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság. János 17:17.

Minden reformmozgalomnak megvolt a maga sajátos témája, és a száznegyvennégyezer reformmozgalmának témája „a harmadik jaj iszlámja”. Az „időszerű igazság” az utolsó napokban a harmadik jaj iszlámja.

„A Szentírás szüntelenül feltárul Isten népe előtt. Mindig volt, és mindig lesz olyan igazság, amely különösképpen alkalmazható minden egyes nemzedékre.” Review and Herald, 1886. június 29.

Ez egy jelenvaló igazság „üzenete”, amely megpecsételi Isten népét az utolsó napokban, és a pecsételés ideje úgy van ábrázolva, mint amely akkor kezdődik, amikor a négy szelet visszatartják. A nemzetek 2001. szeptember 11-én megharagudtak, és azon a ponton kezdődött meg a száznegyvennégyezer megpecsételése, amint a késői eső, amely „üzenet”, elkezdett feltárulni.

„János előtt a gyülekezet tapasztalatának mély és megrázó jelentőségű jelenetei tárultak fel. Láttá Isten népének helyzetét, veszélyeit, küzdelmeit és végső szabadulását. Feljegyzí azokat a záró üzeneteket, amelyeknek meg kell érlelniük a föld aratását, akár mint kéréket a mennyi csűr számára, akár mint kérébe kötött gallyakat a pusztulás tüzére. Rendkívül nagy fontosságú tárgyak tárultak fel előtte, különösen az utolsó gyülekezet számára, hogy akik a tévelygésből az igazságra térnek, tanítást nyerjenek az előttük álló veszélyekről és küzdelmekről. Senkinek sem szükséges sötétségben lennie afelől, ami a földre következik.” A nagy küzdelem, 341.

Amikor a nemzetek megharagudtak, ugyanakkor vissza is tartattak, és elkezdett hullani a „késői eső”, s a késői eső a „jelenvaló igazság” üzenete, amely megpecsételi Isten népét.

„A Battle Creekben folyó munka ugyanilyen rend szerint történik. A szanatórium vezetői hitetlenekkel elegyedtek, kisebb-nagyobb mértékben beengedve őket tanácskozásaikba, ám ez olyan, mintha csukott szemmel kezdenének munkához. Hiányzik belőlük az a

megkülönböztető képesség, hogy meglássák, mi az, ami bármely pillanatban ránk törhet. A kétségbeesés, a háború és a vérontás lelkülete uralkodik, és ez a lelkület növekedni fog egészen az idők legvégéig. Mihelyt Isten népe pecsétet kap homlokára — ez nem valamiféle látható pecsét vagy jegy, hanem az igazságban való megrögzülés, mind értelmileg, mind lelkileg, úgyhogy többé nem mozdíthatók ki — mihelyt Isten népe megpecsételtetett és felkészült a megrázásra, az bekövetkezik. Valóban, már el is kezdődött. Isten ítéletei most e földön vannak, hogy figyelmeztetést adjanak nekünk, hogy tudjuk, mi következik.” Manuscript Releases, 10. kötet, 252.

A „megpecsételés” „az igazságban való megszilárdulás”. A megpecsételés idejének összefüggésében ezt írja: „A kétségbeesésnek, a háborúnak és a vérontásnak szelleme uralkodik, és ez a szellem fokozódni fog egészen az idő legvégéig.” Amikor a nemzetek megharagszanak, féken lesznek tartva, de a „háború és vérontás”, amelyet a négy szél jelképez, „fokozódni fog egészen az idő legvégéig”. A harmadik jaj iszlámja fokozatosan eszkalálja hadviselését egészen az idő legvégéig, és az iszlámnak mint „témának” a prófétai megértése a száznegyvennégyezer reformációjában ugyanezen időszak alatt egyidejűleg szintén növekszik. Az iszlám által véghezvitt fokozatos eszkaláció párhuzamosan halad a késői eső kitöltetésével ugyanazon időszak során, mert a késői eső egy „üzenet”.

„A föld egészének Ura mellett álló felkentek azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kérúbnak. A trónját körülvevő szent lények által az Úr szüntelen kapcsolatot tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait táplálja, hogy ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonoszság erői teljesen uralmuk alá vonnák az embereket.”

„Istent meggyalázzuk, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket nekünk küld. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy azt továbbadjuk a sötétségben levőknek. Amikor felhangzik a kiáltás: „Ímé, jó a vőlegény; menjetek elébe”, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják tapasztalni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Nincs meg bennük az az erő, hogy megszerezzék az olajat, és életük romba dől. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha úgy könyörgünk, amint Mózes tette: „Mutasd meg nekem a te dicsőségedet”, akkor Isten szeretete kitölteti a szívünkbe. Az aranycsöveken keresztül közöltetik velünk az aranyolaj. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkimmel, azt mondja a Seregeknek Ura.” Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világossággként fénylenek a világban.” Review and Herald, 1897. július 20.

A késői eső „szítálással” kezdődik, és végül teljes kiárasztássá fokozódik. A késői eső „szítálása” azzal azonosíttatik, hogy az eső „mérték szerint” adatik, a teljes kiárasztás pedig akkor következik be, amikor „mérték nélkül” árasztatik ki. White testvérnő világosan megjelöl egy időt, amikor a késői eső hull, és némelyek részesülnek benne, mások pedig nem. Abban az időben az eső „mérték szerint” adatik, vagyis „szítál”.

Néhány ember fel fogja ismerni, hogy valami történik, de ez csak megijeszti őket.

„Az egyházakban Isten hatalmának csodálatos megnyilatkozása lesz, de az nem fog hatni azokra, akik nem alázták meg magukat az Úr előtt, és nem nyitották meg szívük ajtaját vallomással és bűnbánattal. Annak a hatalomnak a megnyilatkozásában, amely beragyogja a földet Isten dicsőségével, ők csupán olyasmit fognak látni, amit vakságukban veszedelmesnek tartanak, valamit, ami félelmüket felkelti, és felkészülnek arra, hogy ellenálljanak neki. Mivel az Úr nem az ő várakozásaik és eszményképük szerint munkálkodik, szembeszállnak a munkával. „Miért” — mondják — „ne ismernénk fel Isten Lelkét, amikor oly sok éve benne vagyunk a munkában?” Mivel nem válaszoltak Isten üzeneteinek intéseire és kéréseire, hanem makacsul ezt mondták: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem.”” Maranatha, 219

„Sokan nagymértékben elmulasztották befogadni a korai esőt. Nem nyerték el mindazokat az áldásokat, amelyeket Isten ily módon készített számukra. Azt várják, hogy a hiányt a késői eső fogja pótolni. Amikor a kegyelem leggazdagabb bősége kiárad, akkor szándékoznak megnyitni szívüket annak befogadására. Szörnyű tévedést követnek el. Annak a munkának, amelyet Isten az emberi szívben megkezdett, amikor világosságát és ismeretét adta, szüntelenül előre kell haladnia. Minden egyes embernek fel kell ismernie a maga saját szükségét. A szívet meg kell üresíteni minden szennytől, és meg kell tisztítani a Lélek bennlakása számára. A bűn megvallása és elhagyása, a buzgó ima és önmaguk Istennek való odaszentelése által készültek fel a korai tanítványok a Szentlélek kitöltetésére pünkösöd napján. Ugyanezt a munkát kell most elvégezni, csak nagyobb mértékben. Akkor az emberi eszköznek csupán kérnie kellett az áldást, és várnia az Úrra, hogy tökéletessé tegye a rá vonatkozó munkát. Isten az, aki elkezdte a munkát, és be is fogja fejezni azt, teljessé téve az embert Jézus Krisztusban. De nem szabad elhanyagolni a korai eső által jelképezett kegyelmet. Csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik a nekik adott világosság szerint élnek. Hacsak nem haladunk előre nap mint nap a tevékeny keresztény erények megnyilvánításában, nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Lehet, hogy körülöttünk mindenfelé szívekre hullik, de mi nem fogjuk felismerni és nem fogjuk befogadni azt.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

A szakaszban megállapítja, hogy van egy idő, amikor „a kegyelem leggazdagabb bősége adatik”, ezáltal pedig azonosít egy időt, amikor a késői eső mérték nélkül árad ki. Ezzel a ténnyel összefüggésben megállapítja, hogy csak azok kapnak nagyobb világosságot, akik a nekik adott világossághoz mértén élnek. Ebből az elvből világos, hogy a világosság (amely a jelenvaló igazság) fokozatosan növekszik. Az utolsó mondatban megjelöl egy időt, amikor a késői eső hullik, és némelyek felismerik és befogadják azt, mások pedig nem. Ha nem ismered fel az üzenetet, amely a késői eső, nem fogod azt befogadni.

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Az mindazokra eljön, akik felismerik és magukévá teszik a kegyelem harmatát és záporait, amelyek ránk hullanak. Amikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, amikor értékeljük Isten bizonyos irgalmait, aki örömét leli abban, hogy bízunk benne, akkor minden ígéret beteljesedik. [Ézsaiás 61:11 idézve.] Az egész földnek be kell telnie Isten dicsőségével.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 984.

Abban az időben, amikor a haragvó nemzetek féken vannak tartva, a késői eső „mérése” megkezdődik. Annak az időnek a megjelölése ez, amikor „a kegyelem leggazdagabb bősége

árasztatik ki”, vagyis amikor a késői eső mérték nélkül töltetik ki.

Abban az időben, amikor a nemzetek haragra gerjednek, mégis vissza vannak tartva, a késői eső hullani kezd, de „kimérten”, mivel az egyház azon a ponton búzával és konkollyal elegyes. Ez az eső, amely mind a búzát, mind a konkolyt éresre juttatja, és a késői eső a jelenvaló igazság üzenete, amelyet vagy felismernek és elfogadnak, vagy nem. Mindezek a prófétai fogalmak világosan azonosíthatók az Írásokban. 2001. szeptember 11-én a késői eső „szitálni” kezdett, és fokozatosan erősödik mindaddig, míg elérkezik az Éjféli Kiáltás üzenete, és a bölcs és balga szüzek örökre elválasztatnak.

A bölcsök ezután zászlóul emeltetnek fel, hogy Isten másik nyáját Babilonból kihívják, és akkor a késői eső mérték nélkül árad ki, és tovább hull mindaddig, míg Mihály fel nem támad, és az emberi kegyelmi idő le nem zárul.

„Láttam, hogy a négy angyal vissza fogja tartani a négy szelet, amíg Jézus be nem fejezi munkáját a szentélyben, és azután következik a hét utolsó csapás.” Early Writings, 36.

A négy szél visszatartása Isten gondviselő uralmát jelképezi az egyre fokozódó ítéletek felett, amelyeknek megengedte, hogy bekövetkezzenek az utolsó napokban. A négy angyal visszatartja a négy szelet a százhuszonnégyezer elpecsételésének ideje alatt, ám abban az időszakban jelen van „a kétségbeesésnek, a háborúnak és a vérontásnak szelleme, és az a szellem növekedni fog.” Amikor Isten gyermekeinek utolsója is elpecsételettet, Mihály felkel, és a négy szél teljesen elszabadul, és elérkezik az utolsó hét csapás.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének „nagy földrengésének órájában”, Dániel könyve kilencedik fejezetének „viszontagságos idejében”, amikor az utca és a fal elkészül, jön el annak az ideje, hogy „a nemzetek megharagszanak”. Ebben az időszakban a késői eső „mérték szerint” árad ki. Ésaiás azonosítja azt az időt, amikor a késői eső kiméretik, és ezt az időt a „keleti szél napjaként” jelöli meg. A „keleti szél napja” 2001. szeptember 11-e volt.

A következő cikkben tovább vizsgáljuk a késői eső „megmérését”, de emlékeznünk kell arra, hogy Miller álmának drágaköve, amely Habakuk szent tábláin az iszlám három Jajaként van ábrázolva, az utolsó napokban tízszer fényesebben fog ragyogni, mint amikor Miller először összegyűjtötte.

„Egy alkalommal, amikor New York városában voltam, az éjszaka idején arra hívtam, hogy szemléljem, amint épületek emelkednek emelet emelettel az ég felé. Ezen épületekre azt mondták, hogy tűzállók, és azért emelték őket, hogy tulajdonosaikat és építőiket dicsőítsék. Mind magasabbra és magasabbra emelkedtek ezek az épületek, és bennük a legköltésesebb anyagokat használták fel. Azok, akiké ezek az épületek voltak, nem tették fel maguknak a kérdést: »Miként dicsőíthetnék a legjobban Istent?« Az Úr nem volt gondolatainkban.”

„Így gondolkodtam: »Ó, bárcsak azok, akik ily módon fektetik be javaikat, úgy láthatnák eljárásukat, ahogyan Isten látja azt! Fényes épületeket halmoznak fel, de mily balga a világegyetem Uralkodójának szemében tervezésük és mesterkedésük. Szívük és elméjük minden erejével nem azt kutatják, miként dicsőíthetnék Istent. Szem elől tévesztették ezt: az ember első kötelességét.«”

„Amint e magas épületek emelkedtek, tulajdonosaik nagyravágyó göggel örvendeztek annak, hogy pénzük van önmaguk kényeztetésére és szomszédaik irigységének felkeltésére. Annak a pénznek nagy részét, amelyet ily módon befektettek, zsarolás útján, a szegények kizsigerelésével szereztek. Elfelejtették, hogy a mennyben minden üzleti ügylet számon van tartva; minden igazságtalan alku, minden csalárd cselekedet ott fel van jegyezve. Közeleg az idő, amikor csalásukban és arcátlanságukban az emberek olyan pontra jutnak, amelyet az Úr nem enged meg nekik átlépni, és meg fogják tanulni, hogy van határa Jehova hosszútűrésének.”

„A következő jelenet, amely lepergett előttem, egy tűzriadó volt. Az emberek a magas és állítólag tűzálló épületekre tekintettek, és ezt mondták: »Ezek teljesen biztonságban vannak.« De ezek az épületek úgy emésztődtek meg, mintha szurokból lettek volna. A tűzoltófecskendők semmit sem tehettek a pusztulás megállítására. A tűzoltók képtelenek voltak működtetni a fecskendőket.”

„Arra kaptam utasítást, hogy amikor eljön az Úr ideje, ha nem következik be változás a kevély, becsvágyó emberek szívében, az emberek meg fogják találni, hogy az a kéz, amely erős volt a megmentésre, erős lesz a pusztításra is. Semmiféle földi hatalom nem tarthatja vissza Isten kezét. Semmiféle anyag nem használható fel olyan épületek emelésére, amely megőrizhetné azokat a pusztulástól, amikor eljön az Istentől rendelt idő, hogy megtorlást bocsásson az emberekre törvényének semmibevétele és önző becsvágyuk miatt.” Testimonies, 9. kötet, 12, 13.